

4 mjesec

br.002

BILTEN

 /MladiPisciBlog

 mladipisci.blogspot.ba

Šta je to cilj našeg bloga?

Cilj bloga je skupiti mlade kreativne pisce, njihove priče i predstaviti ih široj javnosti. Također radimo na promociji mladih pisaca kroz objavljivanje njihovih biografija kako bi čitaoci mogli vidjeti ko se krije iza tih malih kratkih priča ili pjesama.

Kako da pošaljem svoj rad?

Potrebno je da priču ili pjesmu sa kratkom biografijom i slikom pošaljete na mail adresu: mladipisci.org@gmail.com i priča ili pjesma će kroz nekoliko dana biti objavljena na našem blogu.

Koji su uslovi da bi prihvatili vaš rad?

- 1. Vaša priča ili pjesma ne smije biti već objavljena.*
- 2. Mora biti isključivo vaša, **ne plagijat!***

Šta bi bilo poželjno da pošaljete uz svoj rad?

- Priču ili pjesmu u tekstualnom format*
- Kratku biografiju*
- Vašu sliku (koju ćemo postaviti uz biografiju)*

Sadržaj

PRIČE	
Bezuslovna Ljubav	1
She	2
Ona.....	2
Vještica.....	4
Lica Izbjeglica	6
Kakva je ljubav	8
Cipele	9
PJESME	10
Pišem	11
Riječima kojima te volim.....	12
Gorčina.....	12
Lako je dići ruku	14
Njena Odluka.....	15
Pjesma o Bosni	16
Brisač istine	17
Pobjegoh	18
Večeras	18
Smirenje	19
Početak	20
Zakopano sunce.....	21
Jednom ću ti reći	21
Poleti pjesmo.....	22
Med	23
Naberi mi stručak bosilja	24
Crne oči	24
Djevojka sa tuđom sjenom	25
Ludak koji je pokrao Boga.....	26
Bez naslova.....	27

BIOGRAFIJE	29
Mujo Adžemović	30
INFORMACIJE	31

PRIČE

Bezuslovna ljubav

Gledam nju onako malu, neiskvarenu, još uvijek nije saznala kakvi su ljudi. Nije osjetila koliko zlobe u ljudima ima. Ne zna da nije svaka ljubav безусловna. Nije vidjela da ljudi pretežno vole sebe, ako i to.

Gledam nju, svoju sestričinu, kako polako uči prve korake, prve riječi. Kako se osmjehuje svima. Pruža ruke, grli, šalje poljupce...Gledam je i vidim jedan novi život koji tek počinje. Jedan život koji je tek u fazi rasta, razvoja koji još uvijek безусловno daje ljubav.

Prvi njen osmeh i svi smo bili srećni. Njena prva riječ izmamila je osmeh na našim licima. Krenula je borba, čije ime će prvo naučiti. Koga će prvo dozvati? Koga će prvo poljubiti, zagrliti?

Kao da zna da euforija vlada među nama, svima se podjednako osmjehuje, izuzev majci, njoj je ipak najviše. Svakome jednako pruža šansu da je zabavlja. Svakoga na neki isti način, iskreno voli. Ako se to može nazvati ljubav.

Gledam je i učim. Učim ponovo ono što sam negdje zaboravila. Učim davati ljubav, a ne tražiti je natrag. Učim grliti ljude, kada im je zagrljaj potreban. Učim se smijati i besmislenim stvarima. Ponovo učim i neke riječi, počinjem da tepam, valjda se prilagođavam njoj. Učim se igrati.

Izgleda da se uloge mijenjaju. Umjesto da ja njoj budem učitelj, ona je meni. Tada uviđam da su ljudi zaboravili mnogo toga. A možda jednostavno ne žele ni da znaju. Zaboravili su šta znači druženje sa drugima, sada su virtualni. Zaboravili su šta je osmeh ili nemaju vremena za njega. Zaboravili su uputiti lijepe riječi drugima, jer ih oni ne dobijaju. Zaboravili su pružati nježnost, pažnju, ljubav, zaboravili su na to. Predali su se svakodnevnom životu. Užurbano, ažurno, bez ikakvih dodatnih emocija.

Možda ipak nisu? Možda to ide sa godinama? Možda samo dok smo djeca čeznemo za ljubavlju, pažnjom? Možda samo tada i znamo da je pružamo? Možda se to sve gubi kako odrastamo? Život počinje da nas okupira raznim obavezama. Nemamo vremena ni za sebe, a kamoli za druge. Virtualni svijet napreduje sve brže i brže, a mi se sve više i više gubimo u njemu. Davali bismo ljubav, ali kome? Primali bismo ljubav, ali od koga?

Za trenutak zastanem, pogledam nju i vidim da ima nade. Da ljubav ipak možemo davati, ali i primati. Ona to isto zna, pa me tako čvrsto zagrlj, poljubi i nazove „keka.“ Kako to lijepo zvuči. Vjerovatno nije još svjesna šta ta riječ znači, ali po mom osmjehu vidi da mi prija. Počinje sve češće da je koristi, shvata da me to čini srećnom.

Zar jedna sitnica može da izazove toliku količinu sreće? Zašto se onda ljudi češće ne pozabave sitnicama, a manje krupnim stvarima?

Bojim se samo da kada uđe u svijet odraslih da će kao i ostali izgubiti volju za sitnicama. Podleći pod uobičajeni stil života. Bojim se da ono „keka“ neće više biti zbog iste namjere.

Sada je srećna. Sada i druge čini srećnim. Sada daje безусловnu ljubav. Sada snažno grli. Prepoznaje kada smo tužni, kada smo srećni i pokušava nas razveseliti. Vjerovatno nesvjesno, ali radi to. Voli da trči, da se smije, da igra. Pjesma nije ni počela, ona već pleše. Ne dozvolja da se naljutiš na nju, ma šta god da uradi. Naprosto ne možeš, kada vidiš to neiskvareno lice koje shvati da je pogriješilo. Uviđa greške i radi na njima. Raspoznaje šta smije, a šta ne. Mada još uvijek radi šta želi. Kada sam najtužnija, uz nju se smijem. Onda kada mislim da nemam vremena, za nju ga ipak nađem. Kada želim da se izmaknem od problema, poigram se sa njom. Kada želim bilo šta zbog čega ću se osjećati voljenom, srećnom, zadovoljnom obratim se njoj. A ona je još uvijek dijete.

Sanja Janjić

She

Ni večeras neću zaspati sam, i večeras jedini prijatelj koji će doći i pitati me kako sam, bit će samoća. Svaku noć prije nego utonem u bolan san, duša zatreperi, a oči naprosto klonuo suzama koje se jako sporo otisnut niz obraze koji su nekad bili sretni.

I svaku noć, uz jecaje i gorku suzu obećam sebi da neću odustati, sve dok jednoga dana uz osmijeh, ne budem čuo dozivanje "oče".

Sve dok jedne noći umjesto samoće ne budem čuo tihe korake, nečujni zagrljaj i dvije slatke riječi "psst Volim te"

^_^

Sve do tada, ja neću odustati!

I.P.

ONA

Rođena je i živjela tamo gdje ogromna i brza rijeka pravi svoje kovitlace, razdvaja dva grada, ni po čemu različita na prvi pogled sem po izgovoru, gdje rijeka svojim tokom postaje granica između država, ogromnih, vječnih sapatnika iste krvi! Rasla je igrajući se po cvjetnim livadama svog mjesta, uvijek nasmijana i puna energije koja zrači. Osmjehom je osvajala sve. Za svoje roditelje je još uvijek ona mala djevojčica koja trčkara cvjetnim livadama berući cvijeće za svoje ukućane. Roditelji će je uvijek gledati tako. Ostali neće. Neki će joj zavidjeti, neki je mrziti, mnogi biti očarani njom, neki zaljubljeni. Odjednom je izrasla u prekrasnu mladu djevojku, koja svojim izgledom zapanjuje podjednako sve. Nedavno je došla na studije u ovaj mali gradić, ni po čemu toliko značajan sem po tome što je u njemu živio veliki Dučić, zaljubljen u ovaj grad i u jednu njegovu ljepoticu. Šta je takva djevojka vidjela u ovakvom gradiću, ni danas dan ne znam. Možda je tražila ljubav kao i Dučić? Došla je zbog studija i išlo joj je dobro. Međutim, došla je i sa željom da promjeni svoje maleno mjesto za nešto veće.

Zauvijek će ostati razočarana onim što je ovde vidjela i srela. Na tim studijama je upoznala i njega, prosječnog ni po čemu zanimljivog da bi se na njega obratila pažnja. Po današnjim shvatanjima bio je beznačajan. Međutim bilo je u njemu nešto, nešto što nije zainteresovalo samo nju nego i mnoge ostale djevojke sa studija. Izgledao je kao da je zalutao na taj fakultet ali je opet radio kao da je sav u njemu, prosto je zračio energijom kao i ona. Možda joj se upravo to svidjelo kod njega, ali ona ga je od početka gledala kao prijatelja, onog dobrog. Mnogo puta kao brata, oslonac koji joj je bio potreban ovde. Jovan je nju takođe tako gledao s početka. Bilo mu je dosta djevojaka za čitav život. Donio je takvu odluku prije nekoliko dana. Ni jedna nije otišla od njega a da sa sobom nije odnijela jedno parče njegovog srca, ostavljajući tu zauvijek nezaraslu ranu. Više ženama nije vjerovao. Sve su mu bile iste. Samo su se fizički razlikovale – govorio bi često! Samo ga je to ponekad tjeralo da sa nekima pokuša ponovo, samo taj fizički dio, onaj najbjedniji, najniži. Ali kada je upoznao nju pomislio je - što ne pokušati, ionako izgleda predobro. Očarala ga je već na prvi pogled.

Nije on preuveličavao, zaista je bila takva, uvijek lijepo obučena, našminkana, sređena, kod svih muškaraca pobuđivala je divljenje i želju. Međutim uprkos tome bila je i dalje sama, momci su je se bojali, bila je previše ponosna, previše svoja. Jovan je sa njom provodio najviše svog vremena, pomagao joj je u svemu, onako ne štedeci se, davao je sebe za nju, a ona ga je i dalje gledala kao prijatelja. Kao da je za svoju srodnu dušu tražila nešto više, a nije! Jovan ju je znao možda i bolje nego što zna sama sebe. Iako takva ponosna, sa pogledom u nebo, hodom gazele davala je utisak da je neosvojiva, pogotovo za obične i male smrtnike. Sve to Jovan je vidio i znao. Međutim, znao je i nju onakvu kakva je zaista, unutašnju, posebnu, onu koja je žudjela za nekim, trebala nekoga. Nažalost njen dobar izgled je istovremeno bio njen dar ali i njeno prokletstvo, ono najgore. Niko joj nije prilazio, zbog straha, straha od nje, od odbacivanja a željela je mnoge i nadala im se. Nadala se bilo kome ali ništa nije bilo, i dalje je bila sama otkako je došla u ovaj gradić. Možda je on bio proklet, grad prokletih ljubavi, grad pjesnika koji su bježali iz njega. Možda je to i grad bez ljubavi. Jovan je tako razmišljao jer je i on odavno već sam, sada već svojom odlukom. Ali i kada nije bio sam uvijek je bio povrijeđen, kao da je i on bio proklet kao i ovaj grad. On i grad postali su jedno. Prokletstvo. Vremenom zavolio je nju, potajno se zaljubio u sve što je imala. Davao joj je tajne znake za to ali nije ih primjecivala nikako. Jovan se trudio iz dana u dan ali ništa i dalje su bili samo prijatelji, brat i sestra, to ih je vezalo.

Svi prijatelji su mu govorili da je ona baš za njega, da samo nastavi pokušavati ali on je osjetio da tu ne može biti ništa više od prijateljstva. Počeo je polako da odustaje. Ne toliko do nje koliko do sebe. Ona ga voli kao sestra, ništa više. Pomišljao je nekoliko puta da joj kaže da je voli ali mnogo više nego sestru, voli je kao ženu i želi da provede ostatak svog života sa njom. Svaki put je odustao, plašeci se. Plašio ga je njen odgovor na to, ali i kvarenja ovog prijateljstva. Možda je bolje ovako, bar će uvijek biti u njenoj blizini.

Nije joj ništa rekao. Studije su se privele kraju, ona završivši fakultet vratila se u svoje malo mjesto, razocarana u sve, ponajviše u ljude, muškarce. Čekala je nekog od njih tamo u tom velikom gradu, gradu koga su zvali gradom ljubavi, pjesnika! Jovan je i dalje ostao sam, još uvijek zaleći što joj nije rekao.

Možda je i ona njega voljela? Ko će to znati...? Jovan je osjećao nešto ali se plašio. I danas su sami, oboje, Jovan nikada nije otišao u njen grad, iz straha. Ona nikada nije htjela da se vrati u njegov jer ju nije prihvatio, prihvatio kao ženu. Razočarala ju je ljubav. Žive kao one dvije države što ih razdvaja ona ista rijeka koja protiče njenim gradom i razdvaja sve, ljude ponajviše. Osjećam da će tako živjeti vječno, plašeci se da jedno drugom kažu ono što osjećaju, a osjećaju isto. On voli nju, ona njega, znam, mnogo više, ali i dalje će biti samo prijatelji, najbolji. On igrajući ulogu sestre koja ga voli više od svega. On glumeći brata zaštitnika koji sebe čitavog daje za nju. Trajaće ta njihova priča godinama, vijekovima i posle njih. Da tu priču znaju smo njih dvoje odavno bi se ugasila. Međutim znam priču i ja. Priča će živjeti jer je malo ovako požrtvovanih ljubavi. Priča treba da živi kao i njihov ljubav, sputana ali čista i iskrena.

Sigurno je ovaj grad proklet, pa i pjesnik je pobjegao iz njega. A zar iko može voljeti više od pjesnika. Kada je on pobjegao nije ni čudo što mnogi bježe. Međutim ostaje on, Jovan čekajući nju, tamo preko rijeke i biće sam dok god ona ne dođe. Ona tamo čeka njega, sama. Kažu joj da je postavila previsoke kriterijume i da zato nikoga nema pored sebe, nikome ne dozvoljava da joj priđe. Ona čuti jer zna šta čeka! A ljubav njihov teče ali se i razdvaja kao ona velika rijeka koja nosi sve pred sobom.

Stefan Đurić

Vještica

Obzirom na univerzalnost poruke koju šaljem, moje ime i nije bitno u cijeloj priči, stoga se neću ni predstaviti. Nisam naročit majstor u zaokupljenosti suprotnim spolom, mada nemam nijedan pošten razlog da bježim od toga.

Crn, visok, po par komplimenata upućenih od mjerodavnih individualaca (individualki), usudio bih se reći, poprilično zgodan. Fudbal, teretana, te ostale stvari suvereno označene etiketom muškog hormona, sve dok...

Smeđa kosa, ukalupljena u sveukupnost tog nadolazećeg dejavu-a. Boju očiju zbog propisne daljine nisam uspio odgonetnuti, ali to i nije bilo toliko bitno. U tih sto sedamdeset i nekoliko centimetara smjestio sam sve odsanjane kalupe idealne djevojke. Na listi prioriteta sada se našla nemuška stvar. Ljubav.

Iako ne baš iskusan, samouvjereno ustvrđih: - Osvojit ću je!

Tih dana popodnevi su bili znatno olakšani, obzirom da je lijepo vrijeme učinilo svoje, a terase lokala bile sigurna karta na koju sam igrao. Par dobro izbalansiranih, mačo paradiranja bit će sasvim dovoljno za prvi dojam.

Kako ništa ne prepuštam slučaju i obzirom da je gospođica kodnog imena 'Ljubav' odlučila načiniti od mene još jednog Balaševića, nikad pročitane lektire za vrijeme (ne tako davno završene) srednje nadoknadio sam literaturom časopisa o idealnim frajerima. Ono što tražim je znak odobravanja za prvi 'ulet.'

Pustio sam vrijeme da obavi ono što mora. I drugarice. Odlično usmjerenim pogledom gađao sam sto kojeg već po rutini znam napamet. 'Ljubav,' plavokosa Mona Liza iritirajućeg stava, simpatična buca sa smiješnim aparatićem i, zakleo bih se, blijeda polusestra Tine Turner. Po par komešanja i susreta pogledima, izgledalo je da plan uspijeva. Pričaju o meni.

Noćne izlaske sam podređivao slučajnim susretima 'face to face,' obzirom da su bili poprilično izvodivi, zbog surovo siromašne geografije naše vukojebine.

Uputio bih osmijeh. Jednom. Dvaput.

Treći put se desilo. Nepomičan i zaustavljenog daha, davao sam sve od sebe da inače glupavu ekspresiju smijeha dovedem do perfekcije u ovakvim situacijama. Na nekih deset metara udaljenosti, sručila je blagi ton osmijeha u mom pravcu. Ne preferiram travu, ali djelovanje identično njenom ovog puta nisam mogao izbjeći. Letio sam...

Oporavak je trajao desetak minuta, koliko mi je trebalo za rezime prethodne scene u glavi. To je to. Noć je još mlada i podređena uspjehu. Znao sam da imam nevjerovatno veliku šansu pretvoriti dvomjesečno taktiziranje u ostvarenje sna.

Gužva je i njen sto je ponovo okupiran. Nije važno. Nakon dvije rečenice, neće nam ni trebati. Prilazim. Na dva koraka od prve riječi nonšalantno prolazim rukom kroz kosu. Zastajem. Srce je van okvira normale utvrđene medicinom.

-Mislim da je konačno red da se i zvanično upoznamo, odlučno rekoh ne gubeći dozu tople romantike u svom nastupu.

Filmski se okrenu, istovremeno me sagledavajući od glave do pete.

-Izvini, ko si ti?

Mašta je vještica.

Mujo Adžemović

Lica izbjeglica

Svaki čovjek na svijetu ima svoje probleme koji su samo njemu najveći i najbitniji. Nekome je problem to što mora svako jutro ustati rano i spremi se za školu, dok je nekome problem kako ubijediti majku da mu kupi onaj crveni, skupi automobil koji danima posmatra u izlogu. I sedmogodišnji Arslan je nekada imao iste probleme. Nekada. Danas je njegova želja da svako jutro ustaje rano i da sa svojim prijateljima ide ponovo u školu. Njegova želja je da se jednoga dana ponovo vrati u svoj grad, u maleni ali topli dom i da se ponovo igra svojim starim igračkama. Njegovi nekadašnji problemi danas su njegove nedostižne želje. Škola mu je srušena kada je pala granata na nju, njegov dom je uništen i sve što je imao morao je ostaviti i krenuti u neki bolji svijet, jer ovaj njegov je postao jako loš i zao. Iako njegovo ime Arslan u prevodu znači heroj, junak, on se sve više osjećao kao neka kukavica dok se držao za majčinu suknju i koračao sa svojim zemljacima kroz mračnu i hladnu šumu.

Da ga upitate ne bi vam znao reći koliko dana pješao kroz šumu, možda četiri ili pet, ne zna. U školi je tek počeo učiti brojeve, ali kako je njegova škola izbrisana sa lica zemlje, Arslan nije uspio naučiti brojati. Obećao je sam sebi da će kada dođe u taj bolji svijet prvo naučiti brojati i tada će znati izračunati koliko je dana, sati i minuta prošlo otkako je posljednji put vidio svoga oca i brata. Arslan se bojažljivo okreće oko sebe i posmatra lica ljudi koja danima zajedno sa njim i njegovom majkom koračaju ka boljoj budućnosti. Sve što može da vidi na tim licima je umor, gorčina i bol. Podiže glavu i posmatra ženu koja korača pored njega.

Lice joj je blijedo i otupljelo od bola i plača. U naručju čvrsto drži bebu, kao da se boji da joj i to rat ne ukrade. Sa njegove desne strane, olovnom koracima vuče se čovjek od nekih sedamdesetak godina. Bosih i krvavih nogu, u taknoj i poderanoj košulji, iako je decembar mjesec. Da li od hladnoće ili straha njegova brada je lagano podrhtavala. Na licu su mu bile urezane duboke bore, a pogled mu je bio prazan i izgubljen negdje u daljinu. Jedino što je ovaj čovjek imao, a to je čvrsta volja za životom. Iako se spoticao na korijenje od drveća, svaki put bi ustajao i odlučno koračao dalje. Čvrsto držeći majčinu suknju Arslan se okreće da

vidi ko je iza njega. Sve što može vidjeti jeste bol i gorčina. Sva ta lica koja umorno koračaju jedno iza drugog su prazna, zaleđena i zamrla. Jedina emocija koja se jasno iscrtava na svakom licu jeste bol. Rat ima je sve oteo, ubio i uništio. Ostalo im je ovo tijelo koje se kao robot usporeno kreće. Opijen bolom i slikom koju vidi ispred i iza sebe Arslan slučajno ispušta majčinu suknju i spotiče se o kamen. "Arslane, čvrsto se drži za mene i gledaj malo ispred sebe", oštro mu reče majka dižući ga sa puta. Htio je upitati majku zašto je ostavila njegovog mlađeg brata, htio je da mu objasni šta znači to biti mrtav, kako to da se brat utopio, zašto su ga zakopali tamo negdje na nekoj livadi i ostavili samog.

Htio je upitati da li je njegovog brata sada strah. Majka ga je samo pogledala umornim očima i kao da mu je pogledom rekla da je ništa ne pita, da je ne podsjeća na njenu bol. Arslan je pognute glave nastavio koračati i postavljao sam sebi sva ta pitanja na koja nije znao odgovor, nije znao i nije razumio. Jedino što je mogao razumjeti jeste majčin bolni pogled i majčina tuga koju nosi na duši. Čvrsto stiše majčinu suknju želeći joj dati do znanja da nije sama, da ima njega, hrabrog Arslana. Osjeća umor, veliku umor. Kada se spotaknuo o kamen izgubio je svoju desnu cipelu. Hladnoća mu polako steže nožne prste, ali on to podnosi hrabro ne želeći da majku rastuži još više. U daljinu se naziru svjetla nekog grada. Konačno su izašli iz mracne i hladne šume. Na ulazu u grad ima puno ljudi koji su kao i oni danima pješaćili kroz šumu. Arslan je čuo od nekog čovjeka da ih zovu izbjeglice. Nije znao značenje te riječi, do sada je nikada prije nije čuo. Bilo mu je malo nejasno odakle se ta riječ stvorila, kako to da je do sada nije čuo i ko su te izbjeglice. Nije mu zvučala lijepo ali se duboko u sebi nadao da ima lijepo značenje. Prilaze im ljudi u crvenim prslucima i nude hranu i piće. Ima ih puno i svi su blijedih lica, nisu kao oni tamnopusi. Arslan je sumnjičavo zagledao blijedolike ljude, ali najčudnije mu je bilo kada su progovorili na nekom nepoznatom jeziku. Slušao ih je ali nije mogao da razumije niti jednu jedinu riječ. "Šta je sada ovo, pa zar postoje ljudi koji ne pričaju kao mi?!" začuđeno je sam sebi postavio pitanje. Tek tada je shvatio kolika je on neznalica da u svojim sedam godina života još nije naučio brojati, da ne razumije riječi smrt i izbjeglica i da ne razumije strani jezik kojim pričaju ovi blijedi ljudi u crvenim prslucima. Dok ih je tako začuđeno odmjeravao prilazi mu jedan mladić u crvenom prsluku i daje mu čokoladu. Arslan ga sa ne povjerenjem pogleda i sakriva se iza majke. Kada mu je majka rekla da slobodno uzme čokoladu, da im ti ljudi ne žele zlo, da su oni tu da bi im pomogli, Arslan bojažljivo pusti majčinu suknju i uze čokoladu. Mladić mu se osmjehnu i pomilova ga po glavi. Bilo mu je malo lakše jer je vidio da im ovi ljudi žele samo dobro, nisu bili zli kao oni što su im uništili grad i protjerali ih iz njihovih domova. Tu noć sve izbjeglice su prespavale u šatorima koji su bili postavljeni na velikoj livadi. U daljini su se mogla jasno vidjeti svjetla nepoznatog grada. I dok su tamo negdje djeca mirno spavala u svojim krevetima, Arslan se priljubio uz majku i zaspao u njenom krilu. Nije mu bilo važno što je previše ljudi oko njega, što je tolika gužva, sve dok osjaća majčine ruke oko svoga struka ne treba mu ništa više. Za sreću je dovoljno tako malo. Iz sna ga budi galama i plač. Arslan otvara oči i vidi veliko komešanje ljudi oko sebe. Žene uspaničeno dozivaju svoju djecu, svi su zbunjeni i izgubljeni. Rečeno im je da idu prema autobusima koji su parkirani malo dalje od šatora. Narod počinje da se nagurava prema autobusima želeći što prije da se spasi ove patnje i bijede. Žene i djeca plaču, jedan čovjek viče na sav glas kako mu nema žene. Doziva je, ali od silne buke i komešanja ne pronalazi je. Počinje da plače. Arslan je tada prvi put u životu vidio suze na licu muškarca. Pitao se tiho u sebi: "Zar i muškarci plaču?" Zanesen suzama srednjovječnog muškarca, dobiva blagu udarac u leđa i ispušta majčinu ruku. Uspaničena masa je počela da ga odvlači sve dalje i dalje. Čuo je majku kako vrišti i doziva ga na sav glas i on je nju dozivao ali je nije mogao vidjeti jer su svi bili dosta višojiji od njega pa su mu zaklanjali pogled. Jecao j i drhtao kao list na vjetru. Neki čovjek mu briše suze sa lica, uzima ga u naručje i unosi u autobus. Arslan pokušala da se istrgne iz njegovog naručja, vrišteći mu govori da ne može još ući u autobus dok ne nađe majku, ali već je bilo kasno. Vrata autobusa su se zatvorila i autobus je krenuo. Priljubio je svoje vlažno lice uz autobusko staklo i jecajući dozivao: "Majko, ovdje sam, dođi po mene molim te!" Pokušavao je prepoznati majku među ljudima koji su ostali ispred autobusa ali uzalud. Jedino što je mogao vidjeti jeste šarena masa puna tuge i bola koja plače i doziva svoje najmilije. Arslan je i dalje plakao i jecao, ali ljudi u autobusu i nisu previše obraćali pažnju na njegovoe suze, jer su i oni u toj gužvi izgubili svoje najmilije. Okretao se po autobusu i jedino što je mogao vidjeti jesu uplakana i izbezumljena lica. Rijetko ko je uspio ući u autobus zajedno sa svojom porodicom. Tješio je sam sebe da je majka dobro i da će doći sljedećim autobusom. Izmoren od plača, gladan i žedan uspio je zaspati. Trzao se i jecao u snu. Dozivao je majku, dozivao je oca ali niko se nije odazvao. Nije znao koliko dugo je spavao. Probudio ga čovjek koji je sjedio pored njega govoreći mu da su stigli u Njemačku i da moraju izaći iz autobusa. Arslan strašljivim korakom kreće za ostalim izbjeglicama nadajući se da će uskoro ugledati majku. Dovedi su ih do velike bijele zgrade i tu su im dali smještaj. Dugo je prošlo otkad je Arslan posljednji put vidio zgradu bez rupa od gelera granate. Divio se joj

blijedoj građevini od betona. Dali su mu krevet ali to mu više nije bilo važno. Mogao je on spavati i na podu samo da je njegova majka pored njega. Svi oko njega su bili uplakani i prestrašeni, djeca su jecala, a muškarci su uzdisali i brisali znoj sa čela. Toliko bola i tuge skupilo se na jednom mjestu, u jednoj sobi. Prolazile su minute, sati, dani. Arslan ne zna koliko je dana prošlo otkako su ih smjestili tu. Lijepo mu je, nije gladan, ima čistu odjeću i jedan par cipela. Sve bi to dao samo da je njegova majka sada sa njim. Još uvijek je nije pronašao, ali ne gubi nadu. Dovoljno mu je da zna da je živa i da nikada neće odustati od njega. Zbog nje i pokušava da bude hrabar. Počeo je da uči brojeve jer želi majku da obraduje kada se ponovo sretnu. Zna da će ona biti ponosna na njega. Već danima mašta o susretu sa majkom. U jedno je siguran, a to je da će se jednoga dana, zajedno sa majkom, vratiti u rodni grad, u svoj skromni dom. Ali kada će taj dan doći u to još nije siguran.

Šejla Musa

KAKVA JE LJUBAV

Pitali su ga : A kakva može biti ljubav? Možeš li je pomirisati, dodirnuti, nacrtati?

Stvarno su vjerovali da nije baš normalan.

Da, mogu-odgovori je on. Nije im htio reći gdje je to naučio, ko mi je to pokazao. Pokazali su mu oni za koje se zalaže život, oni koje nazivaju malim i nezalicama. Zbog toga je volio upravo Nju, jer je bila ista takva, malaa, bila je kao i oni puna te savršenosti.

Ljubav se može pomirisati-nastavio je da im govori-vi niste imali priliku da vidite i osjetite miris te lelujave kose na vjetru. Nikada niste bili u blizini Ljubavi, zato i ne znate. Pokušao sam da je nacrtam, ali takvo savršenstvo jednom je nacrtao Bog, ja sam samo mogao da ga kopiram, da pokušam da je ovjekovječim, iako je sva u vječnosti. Samo ću vam još reći ko je dodirne bar jednom osjetiće zagrljaj beskraja. Nezamjenjiv je osjećaj osjetiti pore njene kože na svom dlanu, to se pamti vječno.

Takva ..mala,smeđa, sa osmjehom koji obuhvata beskraja.. Takva je da gdje god pogledam vidim samo Nju.. Takva je da sam još uvijek samo njen i biću to dok god to bude potrebno.

Stefan Đurić

Cipele

Znam da si usamljen i željan sna. Znam da je tvoja košulja boje svježeg ljetnog jutra nakon kiše. Sve bi dao da izuješ svoje cipele, baciš ih na drugi kraj svemira. Možda ti nije plava najdraža boja, ali kad te nebo pogladi po obrazu, moraš ju zavoljeti.

Voljela bih da zajedno pišemo pjesme na obali, dok nam samo rijeka života pada na misao, a lišće tako skladno dodiruje naše duše i žubori s toplim zrakom našom maštom bez granica. Spavajmo noći pod nebom. Zapetljane zvijezde u tvojoj kosi i travke oko vrata koje te škakljaju. Kog briga što si bacio svoje cipele. Neka ih obuje neki proleter i proleti životom neprimjećujući svoju ukруг utabanu stazu. Mi ćemo pisati pjesme, malo niže od njegove staze, na obali jedne, najobičnije rijeke.

Lana Sućec

PJESME

PIŠEM

PIŠEM, JER SVAKI DIO MENE ŽUDI ZA TIM
PIŠEM, JER PISATI MORAM SRCEM SVIM
PIŠEM, JER JE SVAKA MOJA RIJEČ, DIO MENE
PIŠEM, JER MOJE SRCE ZA RIJEČIMA VENE

PIŠEM, JER DA NE PIŠEM, UMRO BIH OD STIDA
PIŠEM, JER SUROVA STVARNOST MOJE SRCE KIDA
PIŠEM, JER MORAM PROMIJENITI STANJE NA BOLJE
PIŠEM, JER ZA OSTALE STVARI NEMAM VOLJE

PISATI, TO JE KAO NAPOJITI ŽEDNA
PISATI, TO JE KAO OPSKRBITI BIJEDNA
PISATI, TO JE NEŠTO DIVNO

PISATI, TO JE KAO ODMOR NAKON NAPORNOG RADA
PISATI, TO JE KAO JAGODE I ČOKOLADA
PISATI, TO JE NEŠTO DIVNO

DAVUD IBRAHIMOVIĆ

Riječima kojima te volim

Zastala sam na ulici.
Bilo je premalo vremena
i previše sati koji pamte se.

Nisam osjećala nimalo sebe
dok sivi zidovi još uvijek
točkama, linijama, krhotinama
ranjavaju poglede naše nemoći.
Rane su velike rupe,
crne.
Tragovi neba, počeci snova
kriju iza oka
neizbrisive sate,
one prokleta napredne i potpuno bolesne
s datumima, smrtima i dahom očaja.

Stojim na ulici.
Srce mi kuca u ritmu sata,
po melodiji nota
ranjenih kuća.
Slušam riječi kojima te volim,
poput pljuska su
na mome licu,
vječne kiše u tebi,
suze po Petrinji.

Lana Sućec

Gorčina

U predahu života koji me živi
Stisnem tvoje ime
U čošak svojih usana
I znam:
Da još si tu, u meni,
Duboko u meni,
Kao tumor koji miruje,
Kojeg se pravim da nemam.

Predugo već,

Sve moje ćuteći protestuje Tebe
Želeći da odeš,
Iz ove duše.

Zato te žvačem I sitnim psokama,
Gazim I sapirem tuđim tijelima,
Šibam I meljem kletvama.
I opet ,
Sve gadosti te ne mogu isjeći
Iz moga mesa.

Zato zazivam dušu pjesnika

Jer potrebne su mi one prave riječi
Da napišem pjesmu Tebi Nedostojnom
Naprosto ove moje kao da su sirove I ćoškaste
Strše I šibaju po mislima
Nezgrapno mi ispadaju iz usta.
I opet,
Dugo I teško ćute o Tebi.

I ne preostaje mi ništa sem da
Zazivam dušu pjesnika
Molećivo proseći za one prave riječi
Ćije oštrice će izrezati moju bolesnu unutrašnjost
Otrovanu Tobom,
Koji već predugo
Parazitiraš u meni.

Emina Isić

LAKO JE DIĆI RUKU

Lako je dići ruku na nekoga
Ko je tako sitan, nježan i mali
Lako je udariti ženu čovječe
Shvataš li da ti hrabrosti fali.

Kad digneš ruku na biće tako
tad znaj da si sahranio sebe,
majku si svoju udario jako
proklestvo tad pade na tebe!

Ne misli da si junak do neba,
što udario si slabijeg od sebe
žena je nježnost, ljubav joj treba,
budalo, pa ona živi za tebe.

Zar onu koja ti je decu rodila,
Nju udariti, pa ruka ti teška...
A ona te je svijetom vodila,
čovječe znaj, život je vrteška!

Pak ružnu riječ kada pomisliš
svoj jezik tada odsjeci i baci,
ništa ne radi, dok ne promisliš!
Duša će ti biti u paklu na mucu.

Dođi do pameti, pogano sjeme,
Ona te voli ko tvoja majka.
Pokaj se, zamoli, krajnje je vrijeme,
pruži joj život, nek bude bajka!

Voli je samo, život ti dade
prekrasnu ti je djecu izrodila.
Kad ruku digneš, nek u vatru padne
poštuj je ona ti je zvijezda vodilja.

A kada digneš tu ruku svoju,
sjeti se sebe, kad udaren si bio
zagrlj tada ljepoticu svoju,
kada te udare život nije mio.

Krv i voda sa lica joj pada,
kao u Hrista kad ga izdaše,
samo je oprost sada ti nada.
I pred Bogom i ljudima krivi,
muškarci priznaše.

Stefan Đurić

Njena odluka

Spreman sam
podići ruku i pozdraviti,
sa osmijehom na licu,
ispočetka.

Slušati najljepše riječi
i hladne uvrede,
od toga praviti
tortu bez šećera.

Međutim,
počastit ću samoga sebe,
jer ona se odlučila
od drugih slušati komplimente.

Muhamed Sipović

Pjesma o Bosni

Hiljadu je samo broj,
ja ću biti vjern građanin tvoj.
One pjesme što vijore,
one hladne rijeke što žubore,
preko zelene i tamne gore,
to je ponos države moje.
Sjeti se rudara koji se znoje,
i hljeb od sedam kora broje.

Srebrenice tužne one,
majke za djecom suze rone.
Pa pusti suzu i ti,
i nemoj tugu kriti.
Okreni se sada,
i pogledaj kišu kako pada,
a u meni se budi svaka nada,
da će u budućnosti biti više rada.

Samo gledaj život koji Bosna nosi,
i time se i ti ponosi.
Bosnom cvijeće divno miriše,
miris trave i kiše,
čuje se i do lijepe Hercegovine,

i do moje Pošiteljske udoline.
I kule iz davnog stoljeća ,
osjete se u mom Cazinu kroz proljeća.
Pa osjeti ih i ti,
i nemoj grub biti,
jer hiljadu godina čeka se još,
i da reprezentacija zabije još koji koš.
Čuj zvuk voza,
i na brdu divokoza.
Dopiru do svakog dijela države moje ,
pa zapjevaj i s nama ti,
jer BiH volimo mi.

Lejla Leto

Brisač istine

Vrijeme hoće da je sunčano
a ja roletne spuštam.
Put se otvara prema njoj
a ja zatvaram vidike.

Muzika tiha, pažnju bi da odvuče
a ja to odobravam još od juče
jer snaga popušta, vizija steže,
tanja je od paukove mreže.

Iz malog svijeta mašte
upijam tonove istine,
jasnije od riječne bistrine.

Znam joj sumnjive korake
ali neću da šetam po njima.
Već ovo malo snage čuvam,
dovoljno da pobrišem njene tajne,
jer se ona pravi da za moje ne zna
ali istina je uvijek trijezna.

Muhamed Sipović

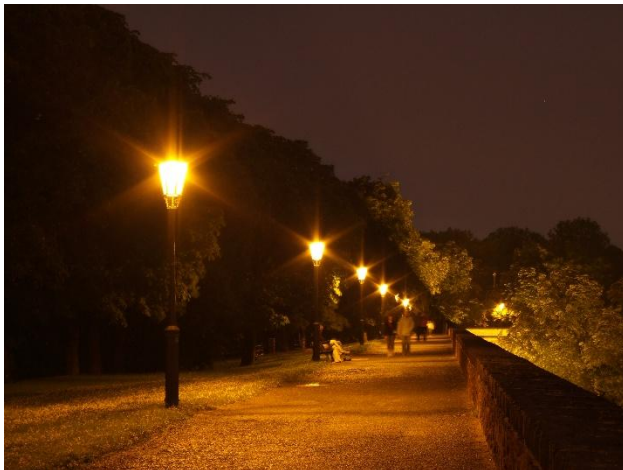
Pobjegoh

Dok se prisjećah crna neba,
slabosti noći da postane bijela,
krivine zalaska sunca
i borbe tamne sjene
za dodirom mjesečeva podsmijeha;
zjenice mjenjah za ljepotu
tame i svega što mi pokradu dani.
Izlomljene čaše i prigušeni bljeskovi,
titraji plavih krila
prah svježine
s nove stepenice svemira.
Sve zašuti.

Pobjegoh.

Lana Sućec

VEČERAS

Večeras
Ne vjeruj nikomu
Svatko bi te
Želio za sebe
Ne vjeruj

Lijepim riječima
Auditoriju
I tek ponekom
Slučajnom dodiru

Večeras
Izgledaš prekrasno
U crnom
Na daskama života
Ne vjeruj
Zaljubljenom licu
To prostor
Onoga što želim
Pomjera granicu

Vesna Erl

Smirenje

Pustite muziku,
raskomotite se,
dozvolite sebi maštu
kao da je sve do sada
bila realnost.

Ništa nije prisila,
sami sebe kažnjavamo,
pa pogled smirimo u boji
koja ne napada.

Kreće pjesma
koja mi noćima
u glavi svira,
neda mira.

Tekst,
kad bude trebalo
neću znati,
ustupiću pravo drugome,
neka pjeva, neka pati.

Muhamed Sipović

POČETAK

Sve započinje
Šapatom

Dodir
Strast
Ljubav

I kad pođeš
Istim putem
Opet si
Na istom mjestu

Sve završava
Tišinom

Vjera
Nada
Povjerenje

Vesna Erl

Zakopano sunce

Nađi me
Veži me
Spali moje sjećanje do temelja
Zakopaj moje sunce
U jezgro svog tamnog srca

~Najtamnijeg otoka

Zaraslog, punog korijena!

Oduzmi mi lik
Progutaj mi riječi
Začepi uši
Pređi preko svoje riječi

-Otiđi i

zaboravi!

Rasplamsaj žar
Stvori iskre
Zapali cigaru u noći hladnoj
Zamagli moje suzne oči

-One koje će te zauvijek proganjati u noći!

(Jamčim ti)

Iako ti nije bilo stalo
Demone sam ti probudila
Natjera sam te da me voliš,
Poigrala se

-i ostavila te...

Samog da plačeš i brojiš noći!

Ivana Kosorčić

JEDNOM ĆU TI REĆI

Reći ću ti jednom, VOLIM TE.
Tiho. Gotovo nečujno!
A lahor će te riječi pronijeti
svuda po svijetu.

Reći ću ti jednom, NIKADA NEĆEŠ
UMRIJETI.

Glasno.
Iako će biti možda malo kasno.
I posle mnogo godina, kada već budeš

daleka i tuđa, kada ti licem od proteklih
rijeka ostanu samo korita a kosa bude
ko pahulja nježna i bijela, stići će te moja
voljna, teška kletva.
Ljubavna kletva najluđa.

A nikada nisam želio da te kunem, a morao sam ovako.
I tada ćeš u dašku povjetarca na suncu,
čuti pjesmu vrlo poznatu.

Onu koju znaš već dugo vremena, godinama.
Pitaćeš se odakle je znaš i zašto je
čuješ baš sada.

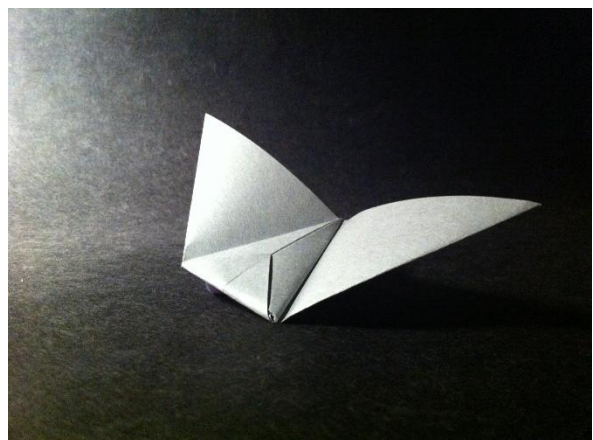
Tada tuđa i daleka, najljepše kose ikada,
sjetićeš se mojih riječi i konačno
shvatiti koliko te volim i sada!

I suza u oko tvom zablistaće,
kao ponovo rođena nada.

Stefan Đurić

POLETI PJESMO

poleti pjesmo,
do vrhova gdje rijeke izviru,
preko puteva
po kojima vranci kaskaju,
preko brda, i dolina,
do breza i jablanova,
neka stih tvoj ponese
zvjezdanu prašinu na prstima,
nebeski miris u grudima,
nježnost u bijeloj odorici,
blagost u očima,
tišinu u njedrima,
istinu u grudima.
budi jača od svih laži i nevolja,
od bolesti,
od svih zamki i stupica,
budi sretna, nasmijana,

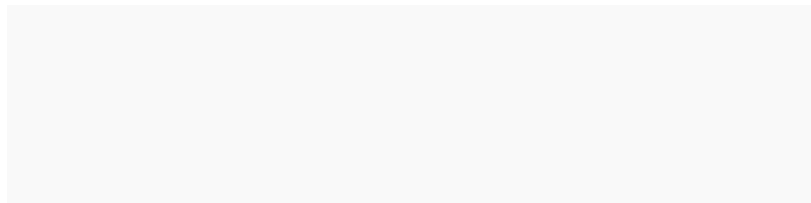
nevina poput djeteta,
leti, leti na krilima vjetra,
na krilima vjetra što spaja nebo i zemlju,
budi riječ svjetla,
riječ što blaži rane u grudima,
što tugu u nadu pretvara,
riječ što bliži svjetove daljina,
budi riječ ponosita,
riječ jezgrovita,
riječ trnovita,
riječ nježna,
riječ blaga,
riječ svrhovita,
budi molitva,
skrušena,
ponizna,
budi molitva uslišena.

Julijana Plenca

MED

samo smo "mi" imali kosu boje meda
prirodne, čiste, mekane, svilene duše i srca
trčkarali smo kao tvoje pčelice s kraja na kraj "ognjišta"
godinama sam volela ljubavlju raditi, graditi
odjednom kao da sam dušom tamo zauvek umrla
prestala snove nezamislive, a tako lako ostvarljive, sanjati
ne, ne moram ih ostvariti, noseći vas na dlanu
pokorna svakom jutru i danu
sve je prohujalo sa vihorom predivnog brda
ostala je samo u glavi prazna vijuga
u duši bol i tuga koja se ponekad i sa radošću promrda

Мелания Боянович

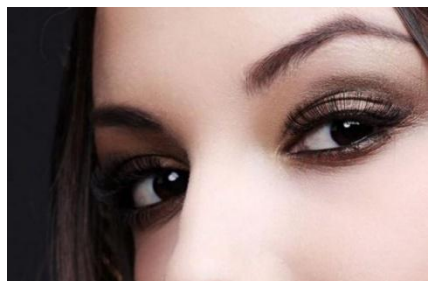
NABERI MI STRUČAK BOSILJA

Naberi mi stručak bosilja
pa mi ga u kosu zadeni,
njega volim više od sveg bilja
svojim me mirisom mami i pleni.

Pa me onda privi na čvrste grudi
onako nežno, ko malo dete,
dok zora u svitanju dangubi
a ptice u čežnji iz gnezda lete.
Šapni mi tiho, najtiše
kako se ljubav sa suncem rađa,
a bosiljak u kosi nek zamiriše
dok se vetar sa pčelom livadom svađa.
Pusti me da me čarolija prirode
u strasti, čežnjom osvoji,
oni koji vole, ljubavi se ne stide
ona čovekovu stvarnost lepotom boji...
Naberi mi stručak bosilja
nek mojoj duši zamiriše,
i onda kada si daleko od mene hiljadu milja
ono će jedino znati
zašto moja duša za tobom uzdiše...
Ostavi mi na jastuku stručak bosilja
trag jutra koji na istoku izranja
tek da shvatim da je tren sa tobom zbilja
a ne samo san koji devojačko srce sanja...

Šolkotović Snežana

CRNE OČI

.
. .
Dok te
gledam
tvoje crne oči
trebam
stihove mi bude
pesma se rađa
pupoljak mi postaje

o kako je lepo
ovog prolećnog jutra
upoznati te
ko cvet si procvetala
pesma si mi postala
u otkucaja dana
sa nadom
da mi ostaneš
ne ostvarena želja
u društvu
prelepih smrča
verujem da ćeš mi
takva ostati
uvek kao cvet
moj
nerasvetani
ideji mojoj
ovog jutra
procvetani.

Jović Novica....20 04 2016.....Vlasotince.....11č 53min.

Djevojka sa tuđom sjenom

Zavoli i prazninu u mom danu
a ne samo mene samu.
I moj san prikriven crninom
dok mu lik branim tajnom istinom.

Zavoli trule iluzije o mom biću
moja maštanja o onome što sutra biću
Trenutke satkane od tišine trome
kad krenem, znam da nemam kome.

Uvijek sam se vraćala svojoj sjen,
svome moru u tuđoj pjeni.
Kiša pada ali zemlja je suva
Kradeš postojanje koje nebo čuva.

Zavoli i moj beznadežni eho
u pjesmama ipak postajem neko
U životu tren zatrovan trenom
djevojka sa tuđom sjenom.

Zavoli me bez maski, bez vela
onako kako sam oduijek htjela
Bez tuđih objašnjenja
bez izvinjenja...

Ovakvu kakva jesam
tu gdje sam
Između tame i dana
nasmijanu u suzama

Zavoli i sve praznine
u mom glasu
sve tišine
u ovom času.

Kad krenem ne vraćam se nikom,
najljepši smjeh sa najtužnijim likom
Djevojka sa tuđom sjenom
u snu sklapa vijek sa trenom.

Svetlana Pejić

LUDAK KOJI JE POKRAO BOGA

U senci grimiznog oblaka

Samo nekoliko stopa
Daleko od stvarnosti
Sedeo je Pevač

Njegova pjesma bila je
Pjesma svih pesama
Njegov glas je bio vesnik

I molтва i poziv
I vapaj i jecaj i usklik

Pevao je za mrtve
Za žive
Za nerođene
I za one
Koji nikad neće biti rođeni

Reči su bile nerazumljive
Melodija nepoznata
Sklop Pesme jedinstven
Opčinjavajuće neprekidan
Gotovo neizdrživo bolan
A isto toliko radostan

Bila je to Božanska pesma

Pevač nije bio Bog
Niti je imao Božansku moć

Bio je to samo
Ubogi ludak
Koji je jednom
Tako reći slučajno
A sasvim sigurno
Ne svojom voljom
Pokrao Boga

Milen Šelmić

Bez naslova

Bilo nas je i bit ce nas
Kroz njih
Nikad zajedno ruku pod ruku
A zagrljeni kroz svaki stih
Koji nas to vjetrovi tuku?

Da li je karma
Ili nevjerica?
Da smo zabranjeni nama?
Uvijek ti na dlan doletim ko ptica a vide me kako
lako letim
Sama

uvece ti mirisna i bosa
Sne ozivim
Po licu me skaklja tvoja kosa
Kog da krivim?

Prilaze mi drugi ne vidim ih
Ne cujem sto kazu
Zagrljeni zivimo kroz stih jer
Pjesme ne laz

Pitam jutro pitam noci
Da li moja ljubav tajna
Mene u samoci sanja?

Mia Behtan

BIOGRAFIJE

Mujo Adžemović

Zovem se Mujo Adžemović. Rođen sam 1994.godine u Gornjem Vakufu gdje je moja geografija i označena poštanskim sandučetom. Student sam treće godine fakulteta međunarodnih odnosa na Internacionalnom Univerzitetu Sarajevo. Pored neobaveznih hobija, karakterističnih za mase (druženja, izlasci, fudbal), jedan i nemjerljiv sa ostalima jeste pisanje. To je moje drugo ja.

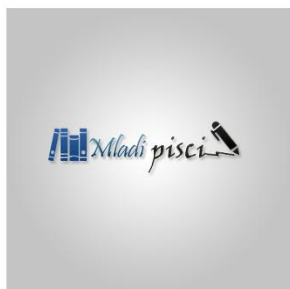
Projekat mladipisci.blogspot.com je dio aktivnosti nevladine organizacije Youth Power iz Mostar.

Da biste saznali više o našim aktivnostima kao i pratili informacije vezane za blog koristite neke od kontakt podataka ispod.

 NGO Youth Power

 NGO Youth Power

 /MladiPisciBlog

 mladipisci.blogspot.ba